

ÎNCHEIERE

Ședința publică din 27 iunie 2024

Președinte

Judecător

Grefier

Pe rol se află judecarea apelului formulat de către pârâta
împotriva sentinței civile nr. , pronunțată de Tribunalul în dosar
nr. , având ca obiect contestație decizie de pensionare.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, care învederează instanței faptul
că la data de 25 iunie 2024, s-au trimis la dosar de către apelanta
prin e-mail, note scrise, prin care a solicitat instanței, în temeiul OUG nr. 62/2024, să
dispună sesizarea ÎCCJ în vederea pronunțării unei hotărâri prin care să dea rezolvare unor
probleme de drept incidente în cauză.

Grefierul de ședință învederează faptul că intimatul reclaman: a
depus la dosar Punct de vedere la Notele scrise depuse de apelantă, solicitând instanței să
respingă cererea de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție, în vederea pronunțării unei
hotărâri prin care să dea o rezolvare de principiu chestiunii de drept invocată de apelantă.

Instanța, în baza disp. art. 1 alin. 1 și art. 2 alin. 1 și 3 din OUG nr. 62/2024, reține
cauza spre soluționare cu privire la cererea de sesizare a ÎCCJ pentru lămurirea chestiunii de
drept, precum și cu privire la suspendarea judecării apelului.

INSTANȚA,

I. Obiectul și istoricul cauzei

Prin sentința civilă nr. a Tribunalului , a fost admisă contestația
formulată de contestatorul în contradictoriu cu intimata
dispunându-se anularea deciziei nr.
emisă de către intimată.

A fost obligă intimata să emită contestatorului o nouă decizie prin care să stabilească
drepturile aferente pensiei de serviciu prevăzute de art. 82 alin. 3 din Legea nr. 303/2004 –
forma în vigoare la data de 14.12.2022, începând cu data de 14.12.2022.

Pentru a pronunța această soluție, instanța de fond a reținut, în esență, următoarele:

Prin cererea înregistrată la în data de
contestatorul a solicitat acordarea pensiei de serviciu, în baza Legii nr. 303/2004 (f. verso).
Prin Decizia nr. , emisă de către intimata

a fost respinsă cererea de acordare a pensiei de serviciu formulată de către contestator.
cu motivarea că nu îndeplinește condițiile de vechime prevăzute de art. 82 alin. 3, respectiv
condițiile art. 82 alin. 1 coroborat cu art. 86 alin.1 din Legea nr. 303/2004, în vigoare la data
depunerii cererii.

Contestatorul a criticat decizia emisă de către intimată, întrucât nu a luat în considerare
vechimea de specialitate juridică din administrația publică, recunoscută prin Adeverința nr.
și Adeverința nr. – ambele eliberate de către
vechime care îi fusese însă

recunoscută la intrarea în magistratură, prin concurs, în anul . în baza art. 44 și a art. 65 din Legea nr. 92/1992.

Prin Adeverința nr. din , eliberată de Tribunalul , se atestă faptul că la data de , contestatorul avea o vechime totală în magistratură de , de ani, din care ani și luni vechime în funcția de judecător.

La eliberarea adeverinței mai sus menționate a fost avută în vedere și perioada iunie 1995-30.09.2002 (ani și luni) în care contestatorul a desfășurat activitate într-o funcție de specialitate juridică (ofițer la , recunoscută prin Adeverința nr. și Adeverința nr. ambele eliberate de către (f.).

În conformitate cu disp. art. 82 din Legea nr. 303/2004 – forma în vigoare la data de 14.12.2022:

(1) Judecătorii, procurorii, magistrații-asistenți de la Înalta Curte de Casație și Justiție, magistrații-asistenți de la Curtea Constituțională și personalul de specialitate juridică asimilat judecătorilor și procurorilor, precum și foștii judecători și procurori financiari și consilierii de conturi de la secția jurisdicțională care au exercitat aceste funcții la Curtea de Conturi, cu o vechime de cel puțin 25 de ani în funcția de judecător ori procuror, magistrat-asistent sau personal de specialitate juridică asimilet judecătorilor și procurorilor, precum și în funcția de judecător ori procuror financiar sau consilier de conturi de la secția jurisdicțională a Curții de Conturi se pot pensiona la cerere și pot beneficia, la împlinirea vârstei de 60 de ani, de pensie de serviciu, în cuantum de 80% din baza de calcul reprezentată de indemnizația de încadrare brută lunară sau de salariul de bază brut lunar, după caz, și sporurile avute în ultima lună de activitate înainte de data pensionării.

(3) De pensia de serviciu prevăzută la alin. (1) beneficiază, la cerere, înainte de împlinirea vârstei de 60 de ani, și judecătorii, procurorii și magistrații-asistenți de la Înalta Curte de Casație și Justiție și judecătorii și magistrații-asistenți de la Curtea Constituțională cu o vechime între 20 și 25 de ani numai în aceste funcții, în acest caz cuantumul pensiei fiind micșorat cu 1% din baza de calcul prevăzută la alin. (1), pentru fiecare an care lipsește din vechimea integrală în aceste funcții.

Contrar susținerii intimatelor, instanța de fond a reținut că în cazul contestatorului sunt îndeplinite condițiile prevăzute de acest text de lege.

Potrivit disp. art. 20 din Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 303/2004, aprobate prin H.G. nr. 1275/2005:

“Răspunderea cu privire la stabilirea vechimii în magistratură, a vechimii în funcția de judecător sau de procuror, a mediei veniturilor brute realizate în ultimele 12 luni de activitate înainte de data pensionării și a venitului brut realizat la data pensionării a judecătorilor și procurorilor revine instituției care eliberează adeverința-tip.”

Relevante în cauză sunt și prevederile art. 104 alin.1 din Legea nr. 303/2004, coroborate cu art. 44 alin. 2 din Legea nr. 92/1992.

Potrivit disp. art. 104 alin. 1 din Legea nr. 303/2004 (în vigoare de la data de 27.09.2004 și până la data de 16.12.2022):

(1) Judecătorii și procurorii în funcție, precum și personalul de specialitate juridică prevăzut la art. 87 alin. (1) care au beneficiat de vechime în magistratură potrivit Legii nr. 92/1992 pentru organizarea judecătorească, republicată, cu modificările și completările ulterioare, își păstrează această vechime.

Acest text legal era în vigoare la data depunerii cererii de pensie de către contestator 14.12.2022.

Potrivit disp. art. 44 din Legea nr. 92/1992 (în vigoare în perioada 1995-2002 când contestatorul a desfășurat activitate ca ofițer la Poliția Judiciară):

„Constituie vechime în magistratură perioada în care o persoană a îndeplinit funcțiile de judecător, procuror, personal de specialitate juridică în Ministerul Justiției, în Institutul Național al Magistraturii, judecător la Curtea Constituțională, judecător financiar ori procuror financiar la Curtea de Conturi, magistrat asistent la Curtea Supremă de Justiție, la

Curtea Constituțională sau la Curtea de Conturi, funcții de specialitate juridică în fostele arbitraje de stat sau departamentale, în laboratoarele de expertize criminalistice, în Institutul de Cercetări Juridice al Academiei Române, funcții didactice în învățământul superior juridic, funcția de ministru al justiției, secretar de stat ori de secretar general și secretar general adjunct în Ministerul Justiției, funcții de specialitate juridică în instituția Avocatul Poporului, notar, avocat, jurisconsult sau consilier juridic. Perioada în care o persoană a avut calitatea de auditor de justiție constituie vechime în magistratura, în condițiile prevăzute la art. 78, alin. 3. Timpul cât o persoană, licențiată în drept sau în drept economic administrativ, este senator sau deputat, avocat al poporului, membru al Curții de Conturi, personal de conducere ori de execuție, de specialitate juridică, în aparatul Parlamentului, Președinției României, Guvernului, Consiliului Legislativ, Avocatului Poporului, Curții de Conturi, Curții Constituționale, Direcției juridice și consulare din Ministerul Afacerilor Externe sau în cadrul altor organe ale administrației publice se consideră vechime în magistratură.

În cauză, se pune problema dacă contestatorul a avut calitatea de personal de execuție de specialitate juridică, în funcția pe care a deținut-o ca ofițer în cadrul fiind necontestat faptul că a fost licențiat în drept și că a ocupat o funcție de execuție în cadrul acestui organ al administrației publice.

Pentru stabilirea acestui aspect (dacă funcția a fost de specialitate juridică), din punct de vedere legislativ, în perioada în care a fost exercitată această funcție (iunie 1995 – septembrie 2002), sunt incidente disp. art. 1 din Decretul nr. 546/1972 (în vigoare până la data de 7 decembrie 2003), potrivit căroră:

Se consideră vechime în muncă juridică, dacă prin lege nu se dispune altfel, perioada de activitate desfășurată de absolvenții cu diplomă ai facultăților de drept, în aparatul organelor puterii de stat și în sistemul organelor administrației de stat, în funcții pentru care indicatoarele de studii și vechime prevăd condiția studiilor superioare juridice.

Se consideră vechime în muncă juridică și perioadele de activitate desfășurată de absolvenții cu diploma a facultăților de drept în funcțiile eligibile din organele supreme ale puterii de stat și din organele centrale ale administrației de stat, în funcțiile de președinte, prim-vicepreședinte sau vicepreședinte al comitetului executiv al consiliului popular, precum și în funcțiile eligibile din cadrul organizațiilor obștești, dacă în cadrul atribuțiilor ce le revin acești absolvenți exercită o activitate de natură juridică.

De asemenea, se consideră vechime în muncă juridică perioadele de activitate desfășurată de absolvenții cu diploma ai facultăților de drept, în funcțiile prevăzute în alineatele precedente, la fostele sfaturi populare.

Conform disp. art. 2 din același decret:

Prevederile referitoare la stagiul din art. 47 alin. 3 din Legea nr. 60/1968, art. 26 din Decretul nr. 281/1954 pentru organizarea și exercitarea avocaturii în Republica Socialistă România, art. 12 alin. 3 din Decretul nr. 143/1955 privitor la organizarea și funcționarea oficiilor juridice și art. 3 alin. 3 din Regulamentul privind aplicarea dispozițiilor Decretului nr. 377/1960 pentru organizarea și funcționarea Notariatului de Stat, aprobat prin Hotărârea Consiliului de Miniștri nr. 1518/1960, se completează corespunzător dispozițiilor prezentului decret.

Relevante sunt și dispozițiile H.G. nr. 498/2004, pentru aprobarea Normelor Metodologice privind echivalarea stagiului efectuat în funcții militare și funcții specifice poliției, în cadrul structurilor M.A.I., cu funcții civile, care, la art. 1 din anexă, statuează că „echivalarea stagiului efectuat în funcții militare și în funcții specifice poliției, în cadrul structurilor Ministerului Administrației și Internelor, cu stagiul în funcții civile se face potrivit anexelor nr. 1-9 care fac parte integrantă din prezentele norme metodologice”, dispoziții ce se corelează cu cele ale anexei 4 privind echivalarea stagiului efectuat în funcții militare și funcții specifice poliției, în cadrul unităților și subunităților teritoriale, cu stagiul în funcții civile, și unde, la pct. 2, se prevede echivalarea funcțiilor de ofițer specialist, ofițer

principal și ofițer, - nivelul studiilor S sau AISM - cu funcțiile publice de execuție de expert, consilier, inspector, consilier juridic, auditor.

Potrivit disp. art. 2 din Anexa la H.G nr. 498/2004:

„(1) Echivalarea prevăzută la art. 1 se face ținându-se seama de natura atribuțiilor prevăzute în fișa postului, precum și de specializările obținute în baza studiilor absolvite conform normelor privind învățământul și potrivit anexei la O.G. nr. 28/2002 (...).

(2) Pentru echivalarea cu stagiul în funcția de consilier juridic, din dosarul personal al titularului trebuie să rezulte că acesta este licențiat al unei facultăți de drept și a îndeplinit, conform fișei postului, atribuțiile prevăzute în Legea nr. 514/2003 privind organizarea și exercitarea profesiei de consilier juridic. (3) Echivalarea prevăzută la art. 1, pentru stagiul efectuat în perioadele anterioare intrării în vigoare a Legii nr. 514/2003, se face în raport cu atribuțiile prevăzute în Decretul nr. 143/1955 privitor la organizarea și funcționarea oficiilor juridice.”.

Se constată că H.G nr. 498/2004 a fost adoptată tocmai în aplicarea dispozițiilor art. 2 din O.G. nr. 28/2002, privind echivalarea studiilor absolvite în instituțiile militare de învățământ ale Ministerului Administrației și Internelor cu studiile absolvite în instituțiile civile de învățământ, intrată în vigoare la data de 01.02.2002.

Se observă că aceste din urmă dispoziții legale reglementează echivalarea studiilor de specialitate juridică, punând în sarcina angajatorului din sfera militară/de poliție, obligația de a o realiza.

Or, în cazul contestatorului, această echivalare s-a realizat de către fostul angajator, prin adeverința emisă, astfel încât nu mai este necesară verificarea de către instanță a aspectelor deja atestate de către angajatorul contestatorului.

Tot astfel, nici [] nu avea atributul de a verifica veridicitatea acestor atestări, motiv pentru care refuzul acesteia de a valorifica adeverința emisă de angajator prin care se atestă vechimea în specialitate juridică a contestatorului s-a constatat a fi nejustificat.

În consecință, nu putea fi înlăturată această probă, ci trebuie să i se dea eficiență și să se constate vechime în magistratură, în raport de dispozițiile legale mai sus menționate, perioada în care, fiind licențiat în drept, contestatorul a desfășurat activitate ca ofițer de

în cadrul

Atâta timp cât perioada de referință [] se situează în perioada cât era în vigoare Legea nr.92/1992, acest beneficiu a fost câștigat de contestator, chiar dacă nu s-a aflat, sub dispozițiile Legii nr. 92/1992, în situația de a fi pensionat, devenind însă, în acea perioadă, magistrat, și obținând astfel prezervarea dreptului la recunoașterea vechimii în magistratură în condițiile acestui act normativ.

Tocmai această situație este reglementată de art. 104 din Legea nr. 303/2004, astfel încât dispozițiile art. 82 alin. 2 și art. 86 alin. 1 la care face referire intimata, nu sunt aplicabile.

Faptul că din perioada de 27 de ani vechime atestată prin Adeverința nr. [] eliberată de Tribunalul [] o parte a fost valorificată în sistem neintegrat de pensii, respectiv de către [] potrivit Adresei nr.

[] emisă de această instituție, prin care se confirmă faptul că prin Decizia nr. [] i-a fost stabilită reclamantului, o pensie de serviciu pentru limită de vârstă în

sistemul pensiilor militare, prin valorificarea perioadelor cuprinse în intervalul

(realizate în sistemul militar și în sistemul civil, inclusiv perioada []

în funcțiile de consilier juridic și de judecător), este lipsit de relevanță, deoarece contestatorul are dreptul de a opta pentru pensia cea mai avantajoasă, după cum a și menționat de altfel pe Adeverința nr.

Având în vedere considerentele expuse, instanța de fond a admis contestația formulată de contestatorul [] în contradictoriu cu intimata []

[], a anulat Decizia nr. [] emisă de către [] intimată și, în consecință, a obligat intimata să emită contestatorului o nouă decizie prin care

să stabilească drepturile aferente pensiei de serviciu prevăzute de art. 82 alin. 3 din Legea nr. 303/2004 – forma în vigoare la data de 14.12.2022, începând cu data de

Împotriva acestei sentințe, a formulat apel pârâta

solicitând admiterea apelului și anularea în tot a hotărârii apelate, invocând, în esență, următoarele motive:

Din documentele anexate solicitării de acordare a pensiei de serviciu, se constată următoarele:

- în perioada , reclamantul a desfășurat activități ca ofițer
- , în funcții de specialitate iuridică;
- în perioada , acesta a desfășurat activități în calitate de consilier juridic;
- în perioada , a activitat în funcția de judecător;
- prin Adeverința - tip nr. , din , eliberată de Tribunalul

se atestă o vechime în magistratură de de ani;

- potrivit Adresei nr. , confirmă faptul ca prin Decizia nr. , i-a fost stabilită o pensie de serviciu pentru limită de vârstă în sistemul pensiilor militare, prin valorificarea perioadelor cuprinse în intervalul (realizate în sistemul militar și în sistemul civil, inclusiv perioada în funcțiile de consilier juridic și de judecător).

Legea nr. 303/2004 republicată, cu modificările și completările ulterioare, forma în vigoare la data cererii, prevedea la art. 82 alin. (1) și (3) și la art. 86 alin. (1):

"Art. 82 (1) Judecătorii, procurorii, magistrații-asistenți de la Înalta Curte de Casație și Justiție, magistrații-asistenți de la Curtea Constituțională și personalul de specialitate juridică asimilat judecătorilor și procurorilor, precum și foștii judecători și procurori financiari și consilierii de conturi de la secția jurisdicțională care au exercitat aceste funcții la Curtea de Conturi, cu o vechime de cel puțin 25 de ani în funcția de judecător ori procuror, magistrat-asistent sau personal de specialitate juridică asimilat judecătorilor și procurorilor, precum și în funcția de judecător ori procuror financiar sau consilier de conturi de la secția jurisdicțională a Curții de Conturi, se pot pensiona la cerere și pot beneficia, la împlinirea vârstei de 60 de ani, de pensie de serviciu, în cuantum de 80% din baza de calcul reprezentată de indemnizația de încadrare brută lunară sau de salariul de bază brut lunar, după caz, și sporurile avute în ultima lună de activitate înainte de data pensionării.

(3) De pensia de serviciu prevăzută la alin. (1) beneficiază, la împlinirea vârstei de 60 de ani, și judecătorii, și procurorii cu o vechime în magistratură între 20 și 25 de ani, în acest caz cuantumul pensiei fiind micșorat cu 1% din baza de calcul prevăzută la alin. (1), pentru fiecare an care lipsește din vechimea integrală în magistratură."

De asemenea, art. 86.(1) din aceeași reglementare legală în vigoare la data de 14.12.2022 precizează: *constituie vechime în magistratură, aplicabilă și persoanelor prevăzute la art. 82 alin. (1) și (2), perioada în care judecătorul, procurorul, personalul de specialitate juridică prevăzut la art. 87 alin. (1) sau magistratul-asistent a îndeplinit funcțiile de judecător, procuror, judecător la Curtea Constituțională, judecător financiar, procuror financiar, consilier de conturi în secția jurisdicțională a Curții de Conturi, auditor de justiție, personal de specialitate juridică prevăzut la art. 87 alin. (1), magistrat-asistent, grefier cu studii superioare juridice, avocat, notar, asistent judiciar, consilier juridic, personal de specialitate juridică în aparatul Parlamentului, Administrației Prezidențiale, Guvernului, Curții Constituționale, Avocatului Poporului, Curții de Conturi sau al Consiliului Legislativ, cadru didactic din învățământul juridic superior acreditat.*

La articolul 87 (1) din Legea nr. 303/2004 se precizează *Pe durata îndeplinirii funcției, personalul de specialitate juridică din Ministerul Justiției, Ministerul Public, Consiliul Superior al Magistraturii, Institutul Național de Criminologie, institutul Național de Expertize Criminalistice și din Institutul Național al Magistraturii este asimilat judecătorilor și procurorilor în ceea ce privește drepturile și îndatoririle, inclusiv susținerea examenului de admitere, evaluarea activității profesionale, susținerea examenului de capacitate și de*

promovare, dispozițiile prezentei legi aplicându-se în mod corespunzător.

Prin urmare, în considerarea cadrului legal invocat mai sus,

nu era în măsură a soluționa favorabil cererea reclamantului în condițiile art. 82 alin. (1) coroborat cu art. 86 alin. (1) din Legea nr. 303/2004, întrucât forma în vigoare a legii, la data cererii, nu reglementa că perioada în care a desfășurat activități ca ofițer de poliție judiciară, constituie vechime în magistratură. Dispozițiile art. 86, în forma în care prevedea acest aspect, au fost modificate prin Legea nr. 242/2018:

De asemenea, cererea reclamantului nu putea fi soluționată favorabil nici în temeiul art. 82 alin. (3) din Legea nr. 303/2004, deoarece reclamantul nu îndeplinește condiția de eligibilitate privind vechimea de 20 de ani în magistratură (având doar o vechime de 19 ani, 10 luni și 20 de zile).

Nu în ultimul rând, din cuprinsul Adeverinței - tip nr. [redacted] din eliberată de Tribunalul [redacted], se atestă o vechime în magistratură de 27 de ani, însă, din această perioadă de 27 de ani, o parte a fost valorificată deja în sistem neintegrat de pensii, respectiv de către [redacted], potrivit Adresei nr. [redacted] emisă de această instituție, prin care se confirmă faptul că prin Decizia nr. [redacted] i-a fost stabilită reclamantului, o pensie de serviciu pentru limită de vârstă în sistemul pensiilor militare, prin valorificarea perioadelor cuprinse în intervalul [redacted] (realizate în sistemul militar și în sistemul civil, inclusiv perioada [redacted] în funcțiile de consilier juridic și de judecător), astfel că diferența rămasă în cauză [redacted], ca perioadă de vechime în magistratură, nu îndeplinește condiția necesară acordării acestui tip de pensie solicitat, potrivit prevederilor art. 82 alin. (3) din Legea nr. 303/2004.

Se constată că, în mod eronat, instanța de fond reține, asemenea reclamantului, că vechimea în magistratură definită potrivit art. 44 din Legea nr. 92/1992 (în vigoare de la 13 august 1992 până la 26 septembrie 2004) are aceeași conotație cu cea definită în art. 82 alin. 3 Legea nr. 303/2004.

Perioada atestată ca fiind „*stagiu în funcții juridice*”, prin adeverința nr. [redacted] și adeverința nr. [redacted], ambele eliberate de către [redacted], au reprezintă „*vechime în magistratură*” în sensul Legii 303/2004, așa cum este limitativ reglementat la art. 86 alin. 1.

Chiar dacă accesarea în magistratură la momentul respectiv s-a putut efectua în baza acestui „*stagiu în funcții juridice*” din cadrul [redacted] atestat prin adeverințele sus-menționate, în opinia apelantei nu pot fi ignorate prevederile art. 86 alin. 1 din Legea nr. 303/2004, care enumeră punctual și fără drept de echivoc ceea ce constituie vechime în magistratură, în sensul legii în vigoare la data de 14.12.2022.

Din enumerarea limitativă prevăzută la art. 86 alin. 1 din Legea nr. 303/2004, constatăm că funcțiile îndeplinite de reclamant în perioada iunie 1995 - septembrie 2002, în cadrul [redacted], nu se regăsesse între cele care constituie vechime în magistratură în sensul prevederilor art. 86 alin. 1 din Legea nr. 303/2004, în vigoare la data de 14.12.2022.

Apelanta susține că beneficiul reclamantului de a accede în magistratură pe baza legislației în vigoare la momentul respectiv, nu prezervă dreptul la recunoașterea unei vechimi în magistratură pentru perioada [redacted] în situația pensionării în condițiile Legii nr. 303/2004, în vigoare la data de 14.12.2022.

Intimatul [redacted] a depus la dosar întâmpinare, solicitând respingerea apelului formulat de către pârâtă împotriva sentinței civile nr. [redacted] din data de [redacted], pronunțată de Tribunalul [redacted] în dosarul nr. [redacted] arătând, în esență, că:

Prin Decizia nr. [redacted] din data de [redacted], a Casei Județene de Pensii, i-a fost respinsă cererea de acordare a pensiei de serviciu, pe motiv că nu ar îndeplini condițiile de vechime prevăzute de art. 82 alin. 3 din Legea nr. 303/2004, în vigoare la data depunerii cererii.

Subliniază că singurul motiv al respingerii cererii sale a fost faptul că la data depunerii cererii [redacted] nu ar fi îndeplinit condițiile de vechime în magistratură, respectiv că ar fi avut o vechime în magistratură de doar [redacted] ani, [redacted] luni și [redacted] de zile și nu 20 de ani cât era

prevăzută în alin. 82 alin. 3 din Legea nr. 303/2004, în forma în vigoare la data depunerii cererii.

Trecând peste toate confuziile în care s-au aflat și se află și în prezent reprezentanții legali ai pârâtei (care au tot invocat și invocă și în apel art. 82 alin. 1 și art. 86 alin. 1 din aceeași lege), deși nu și-a întemeiat nici un moment cererea pe dispozițiile legale menționate de pârâtă, ci doar pe cele ale art. 82 alin. 3 din Legea nr. 303/2004, în forma în vigoare la data de 14.12.2022, care stabilea că pentru a beneficia de pensia de serviciu prevăzută de art. 82 alin. 3 din Legea nr. 303/2004, era nevoie de o vechime în magistratură de 20 ani.

Din adeverința nr. _____ din _____, eliberată de Tribunalul _____ (pe care a depus-o la dosar și care a stat la baza cererii sale) reiese clar că la acea dată, avea o vechime în magistratură de 27 ani, aferentă perioadelor:

_____, în care a îndeplinit funcții de specialitate iuridică din administrația publică, fapt atestat de adeverințele nr. _____ din data de _____ și nr. _____ din data de _____, eliberate de _____

(pe care le-a depus la dosar), vechime recunoscută prin art. 104 alin. 1 din Legea nr. 303/2004, în vigoare la data depunerii cererii de pensionare (care prevedea că judecătorii și procurorii în funcție precum și (.....) care au beneficiat de *vechime în magistratură* potrivit Legii nr. 92/1992, își păstrează această vechime) cu trimitere la art. 44 alin. 2 teza finală din Legea nr. 92/1992 (care a asimilat timpul cât o persoană, licențiată în drept sau în drept economic-administrativ, a fost ... personal de conducere ori de execuție, de specialitate juridică, în aparatul Parlamentului, ... sau în cadrul altor organe ale administrației publice cu vechimea în magistratură):

_____, în care a îndeplinit funcția de consilier juridic la _____, fapt atestat de cartea de muncă;

_____, în care a îndeplinit funcția de judecător la _____ și Tribunalul _____ (la Tribunalul _____ desfășurându-și activitatea și în prezent).

Așa după cum reiese din apelul formulat de pârâtă, aceasta persistă în eroarea în care s-a aflat și se află, menționând că vechimea pe care a dobândit-o intimatul în baza art. 44 alin. 2 teza finală din Legea nr. 92/1992 ar fi „stagiul în funcții juridice” și nu „vechime în magistratură”, făcând iarăși trimitere la art. 86 alin. 1 din Legea nr. 303/2004, adică combinând dispoziții din legi diferite, creând, fără drept, o *lex terita*, și fără a adăuga că vechimea în magistratură dobândită în baza Legii nr. 92/1992 și-a păstrat-o potrivit art. 104 alin. 1 din Legea nr. 303/2004, în vigoare la data depunerii cererii de pensionare de către acesta.

Potrivit art. 104 alin. 1 din Legea nr. 303/004, judecătorii și procurorii în funcție, precum și (.....) care au beneficiat de „vechime în magistratură” potrivit Legii nr. 92/1992, își păstrează această vechime (cu trimitere la art. 44 alin. 2 teza finală din Legea nr. 92/1992).

Învederează că a arătat în cererea introductivă semnificația sintagmei „vechime în magistratură”, consacrată de Legea nr. 92/1992, precum și istoricul acesteia.

În altă ordine de idei, în cuprinsul Legii nr. 263/2010, privind sistemul unitar de pensii publice, nu a identificat o dispoziție legală din care să reiasă atribuția caselor județene de pensii de a cenzura adeverințele emise de angajatori, aceștia din urmă purtând întreaga răspundere (sub sancțiunea legii penale) cu privire la exactitatea datelor privind vechimea în muncă, vechimea în specialitate etc.

În cazul de față, Tribunalul _____ (instituție cu rol primordial în soluționarea cauzelor privind litigii de muncă, inclusiv în domeniul pensiilor), i-a emis adeverința nr. _____ din _____, din care reiese clar că, la acea dată, avea o vechime în magistratură de 27 ani.

_____, nu avea atributul de a verifica veridicitatea acelor atestări, motiv pentru care refuzul acesteia de a valorifica adeverința emisă de angajator prin care se atestă vechimea în specialitatea juridică este nejustificat.

În fine, legat de susținerea pârâtei că perioada _____ ar fi fost

valorificată prin decizia nr. _____, emisă de _____, menționează că aceasta nu a fost un motiv indicat de pârâtă atunci când i-a respins cererea de pensionare.

Intimatul susține că dispozițiile art. 82 alin. 7 din Legea nr. 303/2004 (în prezent art. 211 alin. 6 din Legea nr. 303/2022) prevăd cât se poate de clar, inițial dreptul, apoi obligația personalului care are dreptul la pensie de serviciu stabilită potrivit Legilor nr. 303/2004 și 303/2022, la pensie de serviciu stabilită potrivit altor acte normative sau pensie în sistemul public de pensii de a opta pentru una dintre aceste pensii, fără a face vreo distincție după cum vreuna dintre aceste pensii se află deja total sau parțial (pentru o anumită perioadă de vechime) în plată.

Dispozițiile art. 51 alin. 3 din Legea nr. 263/2010, privind sistemul public de pensii sunt și mai clare în acest sens.

Prin cererea nr. _____ din data de _____, adresată _____, _____ și-a exprimat această opțiune. Mai mult, și în adeverința nr. _____ din _____ eliberată de Tribunalul _____, și-a exprimat această opțiune.

Apreciază că alineatul 3 al art. 82 din Legea nr. 303/2004 (în vigoare la 14.12.2022) face trimitere la art. 82 alin. 1 doar în ceea ce privește sintagma de „pensie de serviciu prevăzută la alin. 1” și nu la întreg conținutul alineatului 1.

Intimatul mai arată faptul că în alineatul 3 legiuitorul a folosit sintagma „vechime în magistratură” și nu vechimea în funcția de judecător ori procuror..., ca în alineatul 1, și aceasta pentru că „vechimea în magistratură” este o noțiune mai amplă, definită, la data de 14.12.2022, de art. 86 alin. 1 din Legea nr. 303/2004, în care, pe lângă cei menționați la art. 82 alin. 1, intrau, printre alții, și consilierii juridici, plus cei care au dobândit vechimea în magistratură în baza Legii nr. 92/1992.

Dar nu și-a bazat cererea pe art. 86 alin. 1 din Legea nr. 303/2004, ci pe dispozițiile art. 44 alin. 2 teza finală din Legea nr. 92/1992 și ale 104 alin. 1 din Legea nr. 303/2004.

Art. 82 alin. 3 din Legea nr. 303/2004 face trimitere la art. 82 alin. 1 din aceeași lege doar în privința sintagmei „pensie de serviciu”, nu și la funcțiile pentru care acest articol este aplicabil, cum susține pârâta.

Precizează că a constatat că prin completarea la cererea de apel pârâta i-a „tăiat” și vechimea de _____ ani și _____ luni, în care a avut calitatea de consilier juridic la _____.

_____ invocându-și propria culpă, constând în aceea că în decizia de respingere a cererii de pensionare i-au trecut vechimea în magistratură de _____ ani și _____ luni (n.m. și _____ de zile pe care pârâta le-a omis) și nu _____ ani și _____ luni (doar vechimea în funcția de judecător), ca urmare a excluderii vechimii din funcția de consilier juridic.

Sunt mai mult decât clare în acest sens dispozițiile art. 82 alin. 7 din Legea nr. 303/2004 (în prezent art. 211 alin. 6 din Legea nr. 303/2022) și ale art. 51 alin. 3 din Legea nr. 263/2010.

Învederează că a optat în acest sens, prin toate documentele depuse la dosar și acest fapt a fost constatat și de către prima instanță.

Apreciază că sistemul militar de pensii din România nu este unul neintegrat în sistemul public de pensii (cum afirmă pârâta), nefiind unul privat sau de altă natură, fiind unul reglementat de o lege specială, și chiar art. 51 alin. 2 din Legea nr. 263/2010 privind sistemul de pensii publice arată că „Persoanele care îndeplinesc condițiile pentru obținerea mai multor pensii de serviciu, reglementate de legi cu caracter special, optează pentru obținerea uneia dintre acestea”.

Față de cele de mai sus, solicită respingerea apelului formulat de pârâta Casa Județeană de Pensii Mureș și menținerea sentinței atacate.

II. a. SOLICITAREA APELANTEI DE SESIZARE A ÎCCJ în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unei chestiuni de drept

Prin notele de ședință depuse la data de _____, _____, apelanta _____ a solicitat sesizarea ÎCCJ, în temeiul OUG nr. 62/13.06.2024.

Apreciază că asupra chestiunii de drept existentă în prezenta cauză, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei, Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și aceasta nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

Chestiunile de drept a căror dezlegare este necesară sunt pe larg expuse în întâmpinare, cererea de apel precum și în completarea la cererea de apel formulate de Casa Județeană de Pensii Mureș.

Solicită să fie dezlegate următoarele probleme de drept:

1. Perioada în care s-au desfășurat activități în cadrul poate fi asimilată funcției de judecător sau procuror, în vederea acordării pensiei de serviciu în condițiile definite la art. 82 alin. (1) și art. 82 alin. (3) din Legea nr. 303/2004, respectiv dacă perioada în care reclamantul a desfășurat activitate ca ofițer , poate fi asimilată funcției de judecător sau procuror, în vederea acordării pensiei de serviciu, raportat la data de 14.12.2022.

2. Perioada în care s-au desfășurat activități de consilier juridic poate fi asimilată funcției de judecător sau procuror, în vederea acordării pensiei de serviciu în condițiile definite la art. 82 alin. (1) și art. 82 alin. (3) din Legea nr. 303/2004, respectiv dacă perioada în care reclamantul a desfășurat activitate în funcția de consilier juridic, poate fi asimilată funcției de judecător sau procuror, în vederea acordării pensiei de serviciu, raportat la data de 14.12.2022.

3. Perioada în care s-au desfășurat activități ca ofițer , în calitate de , adjunct al șefului sau prim-adjunct al , iar această perioadă a fost valorificată de către Casa Sectorială a M.A.I. prin Decizia nr. , stabilindu-i-se o pensie de serviciu pentru limită de vârstă în sistemul pensiilor militare, poate fi recunoscută și valorificată și în alt sistem de pensii, adică a recunoașterii și valorificării unei perioade deja recunoscute și valorificate într-un sistem de pensii neintegrat sistemului public de pensii, în vederea stabilirii ca vechime într-un alt sistem de pensii în vederea acordării pensiei de serviciu în condițiile definite la art. 82 alin. (1) și art. 82 alin. (3) din Legea nr. 303/2004, dublând perioada respectivă ca vechime atât ca și militar cât și ca magistrat.

b. OPINIA INTIMATULUI CU PRIVIRE LA PROBLEMA DE DREPT INVOCATĂ

Intimatul arată că sintagma „chestiune de drept”, prevăzută de art. 2 alin. 1 din OUG nr. 62/2024, are înțelesul unei probleme de drept dificile, cu un anumit nivel de complexitate, de a cărei lămurire depinde soluționarea litigiului.

Accesarea mecanismului de unificare a practicii judiciare se justifică numai în ipoteza în care sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 519 Cod proc. civ., în caz contrar, fiind golit de conținut dreptul și obligația instanței de judecată de a soluționa litigiile potrivit competenței stabilite de Codul de procedură civilă.

Noțiunea juridică de „chestiune de drept” la care se referă reglementarea din cuprinsul art. 519 din Codul de procedură civilă, nu este definită de lege, astfel că a fost necesar a fi clarificată pe cale jurisprudențială, pentru a se putea asigura o delimitare riguroasă între, pe de o parte, analiza și interpretarea de principiu care pot fi date unor reglementări legale în cadrul mecanismului de unificare practicii judiciare și, pe de altă parte, judecată concretă și punctuală care trebuie făcută de instanțele judecătorești, potrivit competențelor lor legale, între care se numără interpretarea și aplicarea legii și care au obligația de a se pronunța în mod inerent și asupra chestiunilor de drept care au legătură cu situațiile litigioase care le sunt deduse spre soluționare.

Utilitatea și necesitatea unei astfel de delimitări rezidă chiar din scopul procedurii reglementate prin art. 519 din Codul de procedură civilă, anume acela de a fi un mecanism judiciar ce trebuie utilizat drept instrument juridic de unificare a jurisprudenței, iar nu ca un instrument care să permită instanțelor delegarea atribuțiilor privind interpretarea și aplicarea legii către Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept.

Sub acest aspect, în Decizia nr. pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, paragraf. 39-42, s-a reținut

că: „Totodată, pentru a evita transformarea mecanismului procedural reglementat prin art. 519 din Codul de procedură civilă într-o cauză nejustificată de prelungire a procedurii judiciare și pentru a nu se deturna această procedură de la scopul său firesc, acela al unificării practicii judiciare prin rezolvarea de către instanța supremă a unei chestiuni de drept de care depinde soluționarea pe fond a cauzei, instanța de trimitere trebuie să arate în încheierea de sesizare care este problema de drept punctuală care necesită cu pregnanță a fi lămurită și ce constă dificultatea de interpretare, în măsură să reclame intervenția instanței supreme în scopul rezolvării de principiu a chestiunii de drept.”

În jurisprudența instanței supreme s-a mai reținut că „Simpla dilemă cu privire la sensul unei norme de drept nu poate constitui temei pentru inițierea acestui mecanism de unificare jurisprudențială, considerându-se imperios necesar ca punctul de vedere al instanței de trimitere să cuprindă o argumentare temeinică asupra admisibilității sesizării, nu numai sub aspectul condițiilor de procedură, cât mai ales asupra circumstanțierii condiției privind ivirea unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei (decizia nr. 20 din 22 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 588 din 5 august 2015; decizia nr. 31 din 19 octombrie 2015, în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 918 din 11 decembrie 2015; decizia nr. 21 din 13 iunie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 774 din 4 octombrie 2016)”.

De asemenea, s-a reținut în jurisprudență că „procedura sesizării instanței supreme ca dezlegarea unei chestiuni de drept se circumscrie unui incident procedural ivit în cursul unui proces aflat în desfășurare, al cărui obiect presupune interpretarea unor norme de drept îndoielnice, lacunare sau neclare care sunt determinante pentru soluționarea pe fond a cauzei iar finalitatea acestui demers constă în împiedicarea apariției unei jurisprudențe, iar nu în însăși interpretarea și aplicarea legii în scopul soluționării respectivei cauze, atribuție care intră și trebuie să rămână în sfera de competență a instanței de judecată. Pentru a fi vorba de o veritabilă problemă de drept, trebuie ca norma disputată să fie îndoielnică, imperfectă, lacunară sau neclară. În consecință, chestiunea de drept supusă dezbaterii trebuie să fie una serioasă, legată de posibilitatea de a interpreta diferit un text de lege, fie din cauză că acest text este incomplet, fie pentru că nu este corelat cu alte dispoziții legale, fie pentru că se pune problema ca nu ar mai fi în vigoare” (decizia nr. 71/2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I nr. 936 din 06 noiembrie 2018).

Toate aceste dezlegări ale instanței supreme asupra admisibilității unei atare sesizări rămân fără obiect în situația în care judecătorul este obligat ca în orice situație în care întâlnește o problemă de drept să sesizeze Înalta Curte de Casație și Justiție și să suspende cauza până la rezolvarea acesteia.

Concluzionând, în declanșarea procedurii unei hotărâri prealabile, trebuie să fie identificată o problemă de drept importantă, care să necesite cu pregnanță a fi lămurită și care să prezinte o dificultate de interpretare suficient de mare, în măsură să reclame intervenția instanței în scopul rezolvării de principiu a chestiunii de drept și al înlăturării oricărei certitudini care ar plana asupra securității raporturilor juridice deduse judecății.

Așa fiind, în speță este vorba despre realizarea unui raționament judiciar prin aplicarea sistematică a textelor de lege a căror interpretare se cere în raport cu scopul și conținutul efectiv al acestora, nefiind vorba despre o chestiune de drept controversată, astfel încât rămâne atributul exclusiv al instanței de trimitere de a soluționa cauza cu care a fost investită prin aplicarea mecanismelor de interpretare a actelor normative (Decizia nr. 5/2018).

Aspectele ale căror lămurire este vizată prin cererea de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru dezlegarea unor chestiuni de drept vizează de fapt chiar fondul cauzei și nu probleme generale de drept, și este bine cunoscut că prin izarea de această procedură nu se poate ajunge la pronunțarea de către Înalta Curte de Casație și Justiție a soluției ce se impune într-o cauză concretă.

Referitor la aceleași aspecte, care țin strict de fondul cauzei, apelanta - pârâtă se află în aceeași eroare de la început și nu a reușit să înțeleagă că reclamantul nu a solicitat niciun moment stabilirea pensiei de serviciu potrivit art. 82 alin. 3 din Legea nr. 303/2004, în forma

în vigoare la data depunerii cererii în considerarea asimilării calității de ofițer cu cea de procuror sau judecător, ci în considerarea vechimii în magistratură dobândită în baza dispozițiile art. 44 alin. 2 teza finală din Legea nr. 92/1992 și ale art. 104 alin. 1 din Legea nr. 303/2004, prin care i s-a perpetuat această vechime în magistratură până la data depunerii cererii de pensionare ().

Mai mult, perioada în care a desfășurat activitatea de consilier juridic i-a fost recunoscută chiar de către apelanta-pârâtă în decizia contestată și era prevăzută expres în textul art. 82 alin. 3 coroborat cu art. 86 alin. 1 din Legea nr. 303/2004, în forma în vigoare la data depunerii cererii de pensionare.

Referitor la valorificarea unui stagiului cu ocazia obținerii unei pensii militare, arată intimatul că a explicat pe larg atât în acțiunea introductivă cât și în întâmpinare lipsa de temeinicie a afirmațiilor apelantei-pârâte.

Ca atare, nu este îndeplinită nici condiția ca soluționarea pe fond a cauzei să depindă de lămurirea unei chestiuni de drept.

Arată că situația sa este unică, fiind singurul magistrat în activitate, intrat în sistem în baza vechimii în magistratură dobândită în baza Legii nr. 92/1992 (ca activitate de specialitate juridică în administrația publică).

Ca atare, nu se poate pune problema unei unificări a practicii judiciare.

Față de cel expuse mai sus, solicită instanței să respingă cererea de sesizare a ÎCCJ în vederea pronunțării unei hotărâri prin care să dea o rezolvare de principiu chestiunii de drept invocată de casa de pensii pârâtă.

III. Inadmisibilitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la prima problemă de drept formulată de către apelantă.

Potrivit art. 2 alin. 1 din OUG nr. 62/2024, dacă în cursul judecății proceselor prevăzute la art. 1, completul de judecată investit cu soluționarea cauzei în primă instanță sau în calea de atac, verificând și constatând că asupra unei chestiuni de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și aceasta nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată.

De asemenea, potrivit art. 4 din același act normativ, dispozițiile prezentei ordonanțe de urgență se completează cu cele ale Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu celelalte reglementări aplicabile în materie.

Așa cum s-a reținut constant în deciziile ÎCCJ, pronunțate în această materie, pentru a evita transformarea mecanismului procedural reglementat prin art. 519 din Codul de procedură civilă într-o cauză nejustificată de prelungire a procedurii judiciare și pentru a nu se deturna această procedură de la scopul său firesc, acela al unificării practicii judiciare prin rezolvarea de către instanța supremă a unei chestiuni de drept de care depinde soluționarea pe fond a cauzei, instanța de trimitere trebuie să arate în încheierea de sesizare care este problema de drept punctuală care necesită cu pregnanță a fi lămurită și în ce constă dificultatea de interpretare, în măsură să reclame intervenția instanței supreme în scopul rezolvării de principiu a chestiunii de drept.

În speță, se constată că apelanta solicită sesizarea instanței cu trei probleme de drept, însă nu toate sunt aplicabile în speță.

Astfel, apelanta consideră că instanța supremă ar trebui să lămurească dacă perioada în care reclamantul a fost consilier juridic () poate fi luată în considerare pentru acordarea pensiei de serviciu la data de .

Curtea de Apel constată însă, că obiectul prezentei cauze îl reprezintă contestație împotriva deciziei din data de , prin care s-a respins cererea reclamantului de acordare a pensiei de serviciu, pe motiv că nu îndeplinește condițiile de vechime prevăzute de art. 82 alin. 3 din Legea nr. 303/2004 (adică ar avea doar

ani și . luni vechime în magistratură, în loc de 20 de ani, cât prevede art. 82 alin. 3 din Legea nr. 263/2010, în baza căruia solicitase pensionarea).

Se constată, însă, că prin decizia contestată în prezenta cauză, Casa de Pensii luase în considerare și vechimea reclamantului în funcția de consilier juridic, aspect care rezultă din faptul că reclamantul ocupase până la momentul respectiv funcția de judecător (

ani și luni) și consilier juridic (. - an și luni), deci tocmai totalul de ani și luni menționat mai sus.

În realitate, motivul pentru care reclamantului i-a fost respinsă cererea de pensionare îl constituia neluarea în considerare a perioadelor cât acesta ocupase funcții de specialitate juridică în cadrul .

Prin urmare, nu prezintă relevanță, raportat la motivul pentru care reclamantului i-a fost respinsă cererea de acordare a pensiei de magistrat, perioada în care acesta a ocupat funcția de consilier juridic, astfel încât instanța nu va sesiza ÎCCC cu prima întrebare formulată de către reclamantă.

IV. Problemele de drept cu care urmează a fi sesizată ÎCCJ

a) Perioada în care o persoană, licențiată în drept, a ocupat funcții de specialitate juridică (ofițer .) poate fi luată în considerare la data de , pentru acordarea pensiei de serviciu prevăzute de art. 82 alin. 3 din Legea nr. 303/2004?

În speță, prezintă relevanță forma actelor normative menționate mai jos, de la data formulării cererii de pensionare, respectiv 14.12.2022.

- Art. 82 alin (1) și 3 din legea nr. 303/2004:

(1) Judecătorii, procurorii, magistrații-asistenți de la Înalta Curte de Casație și Justiție, magistrații-asistenți de la Curtea Constituțională și personalul de specialitate juridică asimilat judecătorilor și procurorilor, precum și foștii judecători și procurori financiari și consilierii de conturi de la secția jurisdicțională care au exercitat aceste funcții la Curtea de Conturi, cu o vechime de cel puțin 25 de ani în funcția de judecător ori procuror, magistrat-asistent sau personal de specialitate juridică asimilat judecătorilor și procurorilor, precum și în funcția de judecător ori procuror financiar sau consilier de conturi de la secția jurisdicțională a Curții de Conturi se pot pensiona la cerere și pot beneficia, la împlinirea vârstei de 60 de ani, de pensie de serviciu, în cuantum de 80% din baza de calcul reprezentată de indemnizația de încadrare brută lunară sau de salariul de bază brut lunar, după caz, și sporurile avute în ultima lună de activitate înainte de data pensionării.

(2) Judecătorii, procurorii, magistrații-asistenți de la Înalta Curte de Casație și Justiție și de la Curtea Constituțională, personalul de specialitate juridică asimilat judecătorilor și procurorilor, precum și foștii judecători și procurori financiari și consilierii de conturi de la secția jurisdicțională care au exercitat aceste funcții la Curtea de Conturi se pot pensiona la cerere, înainte de împlinirea vârstei de 60 de ani, și beneficiază de pensia prevăzută la alin. (1), dacă au o vechime de cel puțin 25 de ani numai în funcția de judecător, procuror, magistrat-asistent la Înalta Curte de Casație și Justiție și de la Curtea Constituțională sau personal de specialitate juridică asimilat judecătorilor, precum și în funcția de judecător la Curtea Constituțională, judecător ori procuror financiar sau consilier de conturi de la secția jurisdicțională a Curții de Conturi. La calcularea acestei vechimi se iau în considerare și perioadele în care judecătorul, procurorul, magistratul-asistent sau personalul de specialitate juridică asimilat judecătorilor și procurorilor, precum și judecătorul de la Curtea Constituțională, judecătorul, procurorul financiar și consilierul de conturi la secția jurisdicțională a Curții de Conturi a exercitat profesia de avocat, personal de specialitate juridică în fostele arbitraje de stat, consilier juridic sau jurisconsult.

(3) De pensia de serviciu prevăzută la alin. (1) beneficiază, la împlinirea vârstei de 60 de ani, și judecătorii și procurorii cu o vechime în magistratură între 20 și 25 de ani, în acest caz cuantumul pensiei fiind micșorat cu 1% din baza de calcul prevăzută la alin. (1), pentru fiecare an care lipsește din vechimea integrală în magistratură."

Pentru fiecare an care depășește vechimea în magistratură prevăzută la alin. (1) și (2) la cuantumul pensiei se adaugă câte 1% din baza de calcul prevăzută la alin. (1), fără a o putea depăși.

Trebuie menționat că instanța de fond a preluat greșit dispozițiile art. 82 alin. 3 din Legea nr. 303/2004, în considerentele sentinței, această prevedere legală suferind modificări repetate de-a lungul timpului.

- Art. III din Legea nr. 86/2021:

Dispozițiile art. 82 alin. (3) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, în forma anterioară modificării prin Legea nr. 242/2018 rămân în vigoare și după data încetării efectelor art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2018 pentru modificarea și completarea unor acte normative în domeniul justiției, aprobată cu modificări prin Legea nr. 239/2019.

- Art. 104 alin. 1 din Legea nr. 303/2004:

Judecătorii și procurorii în funcție, (...) care au beneficiat de vechime în magistratură potrivit Legii nr. 92/1992 pentru organizarea judecătorească, republicată, cu modificările și completările ulterioare, își păstrează această vechime.

- art. 44 alin. 2 Legii nr. 92/1992 (în vigoare în perioada 17.11.1999-septembrie 2002, când contestatorul a desfășurat activitate ca ofițer de poliție judiciară), astfel cum a fost modificat de pct. 13 din OUG nr. 179/1999:

Timpul cât o persoană, licențiată în drept sau în drept economic-administrativ, este (...) personal de conducere ori de execuție, de specialitate juridică (...) în cadrul altor organe ale administrației publice se consideră vechime în magistratură."

În speță, reclamantul este licențiat în științe juridice, potrivit adeverinței eliberate de angajator și a fost ofițer de poliție în perioada iunie 1995-30.09.2002.

În speță, se pune problema dacă în perioada în care a fost în vigoare art. 44 alin. 2 din OUG nr. 179/1999, privind modificarea și completarea Legii nr. 92/1992 (17.11.1999-septembrie 2002) poate fi luată în considerare pentru acordarea pensiei de magistrat.

Dificultatea de interpretare a normelor juridice menționate mai sus rezultă din omisiunea legiuitorului de corelare a prevederilor legale, în condițiile în care art. 82 alin. 1 din Legea nr. 303/2004 se referă la vechimea în anumite funcții, în timp ce art. 82 alin. 3 se referă la vechimea în magistratură.

Această necorelare din cuprinsul art. 82 al Legii nr. 303/2004 a fost constatată de către ÎCCJ prin decizia nr. 26/2015 (dezlegarea unei probleme de drept), care a interpretat prevederile art. 82 alin. 4 din Legea nr. 303/2004, text legal care se referea tot la *vechimea în magistratură*, la fel ca și prevederea legală care face obiectul prezentei cauze (art. 82 alin. 3 din Legea nr. 303/2004).

Cu acea ocazie, ÎCCJ a reținut (par. 52) că *interpretarea rațională și sistematică a prevederilor art. 82 din Legea nr. 303/2004 în actuala sa formulare și față de succesiunea alineatelor sale impune acceptarea că trimiterea operată prin alin. (4) al acestui articol se face la vechimea în funcțiile expres și limitativ menționate în primele două alineate ale art. 82 din Legea nr. 303/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare...*

Prin urmare, pentru soluționarea prezentei cauze trebuie stabilit dacă art. 82 alin. 3 din Legea nr. 303/2004 (forma din 14.12.2022) trebuie sau nu interpretat prin raportare la prevederile art. 104 alin. 1 din Legea nr. 303/2004 sau are în vedere funcțiile limitativ prevăzute de art. 82 alin. 2 din Legea nr. 303/2004.

În opinia Curții de Apel, perioada în care o persoană a fost ofițer de poliție judiciară *în condițiile art. 104 alin. 1 din Legea nr. 303/2004, rap. la art. 44 alin. 2 din OUG nr. 179/1999*, privind modificarea și completarea Legii nr. 92/1992 pentru organizarea judecătorească, se ia în considerare în ceea ce privește acordarea pensiei de magistrat, întrucât prevederile art. 82 alin. 3 din Legea nr. 303/2004 fac referire la vechimea în magistratură, nu la vechimea în funcțiile limitativ prevăzute de art. 82 alin. 1 și 2 din același act normativ.

b) Există vreun impediment care să rezulte din prevederile art. 51 alin. 3 din Legea nr. 303/2004 și art. 192 alin. 1 din Legea nr. 263/2010, ca perioadele în care o

persoană ce a ocupat funcții de specialitate juridică (ofițer de poliție) și care i-au fost valorificate prin acordarea unei pensii militare de stat, să obțină ulterior acordarea unei pensii de serviciu (magistrat), în condițiile art. 82 alin. 3 din Legea nr. 303/2004?

Prevederi legale aplicabile (forma de la data de 14.12.2022):

Art. 82 din Legea nr. 303/2004:

(7) Judecătorii și procurorii pot opta între pensia de serviciu și pensia din sistemul public.

(8) Pensia prevăzută de prezentul articol are regimul juridic al unei pensii pentru limită de vârstă.

Art. 51 alin. 3 din Legea nr. 263/2010:

Persoanele care îndeplinesc condițiile pentru obținerea mai multor pensii de serviciu, reglementate de legi cu caracter special, optează pentru obținerea uneia dintre acestea.

Art. 192 alin. 1 din Legea nr. 263/2010:

Între sistemul public de pensii și sistemele proprii de asigurări sociale neînscrise acestuia se recunosc reciproc stagiile de cotizare, respectiv vechimea în muncă sau vechimea în serviciu, în vederea deschiderii drepturilor la pensie pentru limită de vârstă, de invaliditate și de urmaș.

Curtea de Apel constată că, în speță, prin decizia nr. _____, s-a fost stabilită reclamantului o pensie militară, prin valorificarea perioadei cuprinse în intervalul _____.

În speță, se pune problema dacă o parte din această perioadă putea fi luată în considerare, ulterior, la data de _____, pentru acordarea pensiei de magistrat.

Cu alte cuvinte, reclamantul a optat, în anul _____, pentru acordarea unei pensii militare și a solicitat, ulterior, în anul _____, acordarea pensiei de magistrat și valorificarea perioadei de ofițer _____ (funcție de specialitate juridică), deja valorificată în momentul acordării pensiei militare.

Se pune întrebarea dacă există vreun impediment, în acest sens, care ar rezulta din prevederile art. 51 alin. 3 din Legea nr. 303/2004 și art. 192 alin. 1 din Legea nr. 263/2010.

În opinia Curții de Apel, ar fi posibilă valorificarea perioadelor lucrate ca ofițer _____ (funcție de specialitate juridică) pentru obținerea ulterioară a pensiei de magistrat, chiar dacă perioada respectivă fusese valorificată anterior pentru acordarea pensiei militare.

În realitate, la momentul acordării pensiei militare, reclamantul nu a avut *opțiunea* între aceasta și pensia de magistrat, întrucât nu îndeplinea, încă, condiția vechimii pentru cea din urmă. De asemenea, nu se pune problema dublării perioadei respective, atât ca pensionar militar, cât și ca pensionar magistrat, întrucât opțiunea pentru pensia de magistrat va implica renunțarea la pensia militară.

În numele legii, D I S P U N E:

În baza art. 1 alin. 1 și art. 2 alin. 1 din OUG nr. 62/2024,

Sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru lămurirea următoarei chestiuni de drept:

Perioada în care o persoană, licențiată în drept, a ocupat funcții de specialitate juridică (ofițer _____) poate fi luată în considerare la data de _____ pentru acordarea pensiei de serviciu prevăzute de art. 82 alin. 3 din Legea nr. 303/2004?

Există vreun impediment care să rezulte din prevederile art. 51 alin. 3 din Legea nr. 303/2004 și art. 192 alin. 1 din Legea nr. 263/2010, ca perioadele în care o persoană ce a ocupat funcții de specialitate juridică (ofițer de poliție) și care i-au fost valorificate prin acordarea unei pensii militare de stat, să obțină ulterior acordarea unei pensii de serviciu (magistrat), în condițiile art. 82 alin. 3 din Legea nr. 303/2004?

Prezenta încheiere se va comunica către Înalta Curte de Casație și Justiție, se va aduce la cunoștința conducerii Secției I Civile și se va comunica prin email către curțile de apel și tribunalele din țară.

Dispune suspendarea judecății conform prevederilor art. 520 alin. 2 Cod procedură civilă, până la pronunțarea hotărârii prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept.

Fără cale de atac.

Pronunțată în ședință publică azi, 27 iunie 2024.

PREȘEDINTE,

JUDECĂTOR,

GREFIER,

Red./tehnred.: M.M.I./17.07.2024
C.R. 5 ex./17.07.2024